SOLIDARIDAD OBRERA

Òrgan de la Confederació Regional del Treball de Catalunya
III Època **DIARI GRATUÏT**

FUNDADA AL 1907

Portaveu de la Confederació Nacional del Treball - Adherida a la AIT
Maig/Juny 2009 - Núm. 341

Tots el dies: 1 de Maig

PERQUÈ SOM EL QUE VOLEM SER, I NO
EL QUE VOLEN QUE SIGUEM
PERQUÈ NOSALTRES SEMPRE HEM
ESTAT EN CRISI
PERQUÈ SEMPRE SOM
ELS QUE PAGUEM
PERQUÈ JA N'HI HA PROU DE
PAGAR ELS SEUS ERRORS
PER ORGULL
PER DIGNITAT
PER RÀBIA
TOTS ELS DIES 1 DE MAIG
CNT AIT
UNA ALTRA MANERA DE FER SINDICALISME
www.cnt.es

Son muchas las injusticias que vive un trabajador a lo largo de su vida. Empresarios, banqueros, políticos, sacerdotes, fuerzas represivas, liberados y demás parásitos mantienen su nivel de vida gracias al trabajo ajeno, gracias al sistema en el que el sudor de una mayoría, que vende su cuerpo y su mente a cambio de papel, es utilizado para que estas clases minoritarias dominantes se perpetúen.

Hablan de libertad, hablan de igualdad ante la ley, hablan de democracia, hablan del poder de decidir, hablan del poder de votar... todo es patraña. ¡¿Qué libertad, qué igualdad, y qué justicia hay, si cuando un trabajador es despedido no tiene para pagar un abogado y reclamar lo que es suyo?! Ninguna. Democracia, igualdad, libertad... todo es blasfemia; se escribe en la ley, pero no se lleva a la práctica. No les interesa, porque si hubiera intención, y se dotara de más medios a Inspección de Trabajo, y no se hubiera creado un sistema de representatividad sindical que adormece a los sindicatos, tal vez los derechos laborales se respetaran más, y la riqueza estaría más repartida.

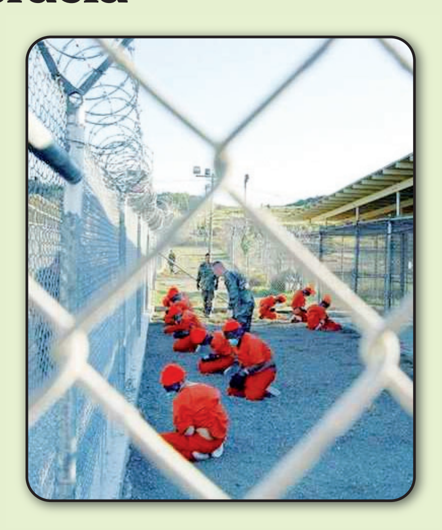
Es responsabilidad nuestra, de las clases trabajadoras, hacernos respetar. Nadie nunca nos ha regalado nada, hemos tenido que conquistar todos nuestros derechos por nosotros mismos, y ahora no iba a ser diferente.

¡Tenemos que organizarnos!

Reportatge: Les reixes de la democràcia

Els companys de la CNT-AIT de Manresa, fortament implicats en la defensa dels drets dels presos polítics, han elaborat aquest article per exposar-nos la situació actual a les presons de l'Estat Espanyol en un règim suposadament "democràtic".

Pàg. 6 i 7

Homenatge a Francesc Ferrer i Guàrdia (I): Biografia

Aquest any i concretament al mes d'octubre, es compliran cent anys de l'assassinat de Ferrer i Guàrdia. Cent anys en que poc s'ha fet per recordar-lo i per la seva figura i la seva obra constructiva: l'Escola Moderna. Una eina per a transformar i emancipar el conjunt de la societat.

Pàg. 8

SOLIDARIDAD OBRERA

Solidaridad Obrera es el periódico bimestral de la Confederación Nacional del Trabajo en Catalunya

Editor:
Comité Regional de CNT-AIT Catalunya i Balears.

Sede de Gestión:
Crta. Montcada 79, 08221 Terrassa

Contacto:
Telf./Fax: 93 733 97 08
Email: soliobrera@cnt.es

Distribución:
Depósito Legal B.406-1978
ISSN 1887-8660

Dirección y Administración:
Elías D. Molins

Subdirección:
Xavier Barceló Montañés

Colaboradores:
Federación Local de Terrassa, Just Casas, Juanjo Escofet, Eva Giner, Rubén Nieto, Lluís Pérez, Jordi Rios y todos los Secretarios de Prensa de los sindicatos de la CNT-AIT Catalunya-Balears.

El periódico sólo se hace responsable de los artículos que vayan expresamente firmados por la redacción o el director. El resto de los artículos son responsabilidad de quien los firma.

Adelante, ¡¡COLABORA!!
La nueva cuenta para realizar aportaciones es la siguiente:
2100-1354-34-0200099516 (La Caixa) Titular: **S.U.O.V. Terrassa**

Comitè Regional de Catalunya i Balears
C/Alfons V, 6 - 17800 Olot
Telf: 97 227 16 82 email: crcat@cnt.es

Habla el director

Elías D. Molins

Somos muchos los que creemos que el mundo es como la gente lo hace.

Si esto es así, nuestros sindicatos son como nuestros militantes lo hacen. Los sindicatos de nuestra organización son totalmente autónomos y soberanos, y sus formas de funcionamiento son muy diferentes entre unos y otros.

Ahora bien, si el fin de la CNT es llegar a ser un movimiento de masas, para lograrlo hay modelos (aptitudes y formas de trabajar) que llegan a más gente, y modelos que llegan a menos. Hay modelos óptimos, que permiten un crecimiento sano y rápido, y modelos condenados a fracasar desde su nacimiento.

Debe ser tarea de nuestros militantes tener la habilidad, la humildad y la voluntad de reconocer las formas de trabajar más efectivas, y copiarlas y adaptarlas cada uno a su contexto.

Aprender con humildad de la experiencia de otros compañeros, contribuirá al buen crecimiento de la organización, que continuamente debe hacerse autocrítica e ir eliminando los malos vicios que surjan.

Sólo de este modo, aprendiendo los unos de los otros, lograremos avanzar en nuestro camino. ¿Cómo identificar cuáles son las formas de funcionar que mejores resultados han dado? Pues comparando la evolución de las medias de cotización. Los números hablan por sí solos.

Editorial

Si vols anar ben servit fes-te tu mateix el llit

SP del Comitè Regional de Catalunya i Balears

Amb aquesta dita popular encapçalem aquesta editorial que fa referència a un tema de dolorosa actualitat com són els Expedients de Regulació d'Ocupació (E.R.O.).

El que més ens dol -i d'aquí ve que comencem l'article amb la dita popular, -és el fet de coincidir en masses ocasions amb aquells mal anomenats sindicats (CC.OO., UGT, etc.) a la taula de reunions amb les direccions d'Empreses que intenten portar a terme un ERO, i veure que en masses ocasions es presenten els Alliberats Sindicals de torn amb la feina ja sistematitzada, sense tenir en compte la realitat de les diferents empreses i ni amb un sol estudi de viabilitat de l'Empresa en qüestió. Talment diries que ho fan per "omplir l'Expedient". I més quan veus que ni tan sols tenen idea de quina és la situació de l'empresa i no tenen la més mínima noció de com és el dia a dia en el lloc de treball.

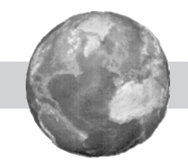
D'altra banda el problema que representen els Alliberats Sindicals, és que el Comitè de torn els deixa fer per por (donat el seu habitual desconeixement d'aquests temes) de cagar-la en alguna cosa, i després t'adones que aquests representants a sou pateixen quelcom semblant a un "síndrome d'Estocolm", o en el pitjor dels casos, empatia envers la patronal donada la seva llarga exposició -en la majoria de casos- a relacionar-se únicament amb la patronal i no a trepitjar els tallers i oficines on es sua la cansalada dia a dia. És especialment sagnant el cas de les comarques interiors de Catalunya on veus els mateixos individus durant anys, ja que no tenen relleu generacional donat el seu gran desprestigi social i desmobilització que han provocat amb el seu model sindical.

El problema i la conseqüència de tot el que acabem d'exposar, rau en que negocien les condicions a sotmetre a l'Assemblea General des d'un bon començament a la baixa. En masses ocasions les nostres Seccions Sindicals (Legrís, Tané Hermètic,etc.) han hagut de veure aquesta actitud, i més quan es tracta d'Expedients de Regulació Temporal, on és claríssima l'actitud de negociar "a perdre-hi el mínim possible" en comptes d'intentar "guanyar el que es pugui", aprofitant que normalment les Empreses que plantegen aquest model d'ERO han tingut guanys econòmics fins al final del 2008 i només intenten nedar i guardar la roba sabent que un Expedient de Regulació d'Ocupació amb acomiadaments tindrà poques raons d'aplicació en cas de que l'Administració intervingui si l'Assemblea General de treballadors/es rebutja arribar a un acord.

En definitiva, tornem al que ja hem exposat en ocasions anteriors: Cal un canvi de model sindical, tan en les formes, com en el fons. No podem confiar en Alliberats que viuen dels nostres problemes i menys arriscar-nos a que l'Administració ens salvi el cul, ja que masses vegades ens l'ha jugat. Cal que tots/es ens impliquem en els nostres problemes i lluitem contra els Expedients de Regulació d'Ocupació. La CNT sempre contra els acomiadaments!

Aquest 1 de maig i la resta de l'any, contra la crisi del Sistema i els abusos patronals, l'anarcosindicalisme de CNT.

BADALONA
Ptge Riu Congost, 5-11 bajos 08917 Badalona. *Ap.Co*: nº 302, 08910 Badalona.
Telf/Fax: 93 398 84 63 *e-mail*: badalona@cnt.es
BARCELONA
Plç Duc de Medinacelli, nº 6 Entlo 1ª, 08002 BCN.
Telf/Fax: 93 317 05 47 *e-mail*: sov@barcelona.cnt.es
CORNELLÀ DEL LLOBREGAT
C/ Florida, 40 08940 Cornellà del Llobregat. *Ap.Co*: nº 287, 08940 Cornellà
Telf/Fax: 93 375 58 53 *e-mail*: cntcornella@cnt.es
FIGUERES
C/ Poeta Marquina, s/n 17600 Figueres. *Ap.CO*: nº 103, 17600 Figueres.
Telf/Fax: 97 267 32 88 *e-mail*: figueres@cnt.es
GRANOLLERS
Ap.Co: nº30, 08400 Granollers.
e-mail: cntgranollers@yahoo.es
HOSPITALET DEL LLOBREGAT
c/ Montseny 87, 2º2ª 08904 L'Hospitalet de Llobregat. *Telf*: 93 448 28 55
e-mail: hospitalet@cnt.es
IGUALADA
Pg. Verdaguer nº 122, 2º 08700 Igualada. *Ap.Co*: nº 486, 08700 Igualada.
Telf/Fax: 93 805 41 91 *e-mail*: foigualada@ya.com
LA BISBAL D'EMPORDÀ
C/ Marimon Asper 16, 2º, 17100 La Bisbal. *Ap.Co*: nº 29, 17100 La Bisbal
Telf/Fax: 97 264 53 98 *e-mail*: cntlabisbal@actiu.net
MANRESA
C/Jorbetes, nº 15 08241 Manresa. *e-mail*: cnt_ait_manresa@hotmail.es
MATARÓ
Ap.Co: nº 277, 08301 Mataró.
Telf/Fax: 93 536 14 20 *e-mail*: flmataro@cnt-ait.es
MENORCA-CIUTADELLA
Sor Àgueda 5, 1er, *Ap. Co*: nº288, 07760 Ciutadella de Menorca.
e-mail: cnt.menorca@gmail.com
MONTCADA-LA LLAGOSTA
Rbla Països Catalans nº 57, 2ª *Ap.Co*: nº 87, 08120 La Llagosta.
Telf: 610 83 26 92 *e-mail*: cnt.montcada@gmail.com
OLOT
C/ Alfons V, 6 17800 Olot. *Ap.Co*: nº 85, 17800 Olot.
Telf/Fax: 97 227 16 82 *e-mail*: olot@cnt.es
PALMA DE MALLORCA
C/Palau Reial nº9,2º 07001 Palma. *Ap.Co:* nº 1566, 07080 Palma.
Telf/Fax: 971 726 461 *e-mail*: cnt-palma@cnt.es
LLEIDA-PONENT
Rambla Ferran 30, 4º 1ª C.P.: 25007 Lleida. *Ap.Co*: nº 847, 25080 Lleida
Telf: 627 13 36 96 *e-mail*: flponent@cnt.es
PREMIA DE MAR
C/Esperança 19, 08330 Premiá de Mar. *Ap.Co*: nº 187.
e-mail: cnt_premia@hotmail.com
SABADELL
Ptg Edgardo Ricetti nº 16. *Ap.Co*: nº 2172, 08200 Sabadell.
Telf: 93 717 53 01 *e-mail*: cntsabadell@cnt.es
TARRAGONA
C/ Cardenal Cervantes 18, 1-2ª. *Ap.Co*: nº 973, 43080 Tarragona.
Telf: 605 12 09 80 *e-mail*: cntdetarragona@yahoo.es
TERRASSA
Ctra. Montcada nº 79, 08221 Terrassa.
Telf: 93 733 97 08 *e-mail:* terrassa@cnt.es

Actualitat

El G-20 o los malabarismos del capitalismo

Ha sido una de las estrellas mediáticas del momento: la reunión del denominado Grupo de los 20 o G-20 (en realidad fueron 21 los países asistentes) que tuvo lugar en Londres a primeros de abril de este año.

Just Casas Soriano*

Las grandes novedades de dicha cumbre donde se han debatido las formas que debe de adoptar el sistema capitalista en el futuro inmediato son esencialmente tres. La primera, es la asistencia por primera vez en una cumbre de estas características de "países mirones" como puedan ser por ejemplo España o Holanda. La segunda, que han estado presentes las grandes economías emergentes de la mano de países como la China, la India o el Brasil. La tercera, que el Mundo, decididamente, ha dejado de ser unipolar. La crisis del sistema es tan profunda, tan grave y de tan difícil resolución que escapa totalmente de las manos de la primera potencia mundial, los Estados Unidos, país donde precisamente ha estallado la burbuja especulativa que nos ha llevado a la situación actual. Ahora el Mundo ni tan siquiera es bipolar, de golpe y porrazo se nos aparece tripolar. Y ya se sabe, cuando una cosa es unipolar alguien decide una solución o soluciones. Cuando es bipolar, aparecen dos tipos de recetas salvadoras y por la misma regla de tres, cuando es tripolar pues aparecen tres líneas de soluciones. Y en esas estamos, pues cada polo tiene sus propias recetas de acuerdo a sus propios intereses, expectativas y situación concreta.

Un polo lo forma el Mundo anglosajón liderado por Estados Unidos seguido por la Gran Bretaña y sus monaguillos como Canadá, Nueva Zelanda y otros países miembros de la Commonwealth y el Japón. El segundo polo lo forman esencialmente Alemania y Francia, que arrastran tras de sí los países que han adoptado el euro como moneda común (entre ellos los "países mirones" como España y Holanda) y a los países que entran de lleno en su área de influencia, que en el caso de muchos países africanos respecto a Francia no deja de ser considerable. Y el tercer polo, lo conforman una serie de países algunos considerados aún del Tercer Mundo y otros que justo en estos años se han quitado de encima dicha denominación, pero que juntos, tienen una potencia económica nada desdeñable y que además, cuentan con otros factores de peso para ser tenidos en cuenta y por eso han participado en la cumbre, pues la salvación del sistema capitalista, forzosamente, pasa también por ellos. Es el caso de la China, la India y el Brasil ¿Qué cuales son sus poderes? De entrada son unos enormes mercados pues entre los tres acogen más del 37% de la población mundial. Además, dos de ellos, la China y la India, disponen de armamento nuclear, es decir, no son fácilmente amedrentables, y finalmente, sus economías son altamente competitivas en diversos campos de la industria debido a sus inmensas disponibilidades de mano de obra barata, muy disciplinada en el caso de la China y de la India y que están viviendo pese a la crisis, momentos de expansión económica. No nos olvidemos tampoco de "un detalle" importante: la China es el primer acreedor mundial de los Estados Unidos siendo el país que más deuda pública en dólares atesora del gigante norteamericano.

Por lo tanto, se ha acabado la época en la que los Estados Unidos dictaba "sus soluciones" al Mundo e incluso aquélla más reciente en la que la Unión Europea ponía "alguna de las suyas" junto con las anteriores. La tripolaridad ha rebajado el poder de los Estados Unidos y ha hecho aumentar el de la Unión Europea ¿Y cuáles son las recetas aprobadas en Londres? Esencialmente lo que en catalán se denomina "campi qui pugui" y que en castellano podríamos traducir (no literalmente) por "que cada cual haga de su capa un sayo" o la quizás más conocida de "sálvese quien pueda". Efectivamente, esto último ha sido Londres: un "sálvese quien pueda", de ahí los malabarismos del capitalismo para concertar tres tipos de recetas que muy difícilmente encajan entre sí y que además, tienen el defecto de poner paños calientes en todos los problemas pero sin llegar a solucionar ninguno pues como hemos dicho anteriormente, las soluciones van en función de los intereses de cada grupo polar y éstos, no son los mismos como tampoco son las mismas las situaciones que viven.

El polo capitaneado por los Estados Unidos esencialmente quería una fuerte política monetaria y fiscal y una ayuda más que masiva, total e incondicional a la banca. Esto significaría la depreciación del euro respecto al dólar, el aumento de las exportaciones de los EEUU y la reducción de su enorme déficit, el aumento de la presión fiscal sobretodo en el resto del Mundo menos allí, y más dinero europeo y de los países emergentes para apuntalar a la banca (sobretodo americana, la causante final del crack): es decir, la crisis la pagamos todos menos ellos, los americanos. Para los países de la zona euro capitaneados por Alemania y Francia (y los "países mirones" como España o Holanda") la solución pasaría por un mayor control y una mayor regulación del sistema financiero internacional: esto significaría que Wall Street y la City londinense perderían prerrogativas, reducirían márgenes de beneficios en su control del capital financiero especulativo internacional, asumiendo el grueso de la crisis ya que la han causado por su descontrol y su desmedido afán especulativo y acaparador, asumiendo más poder los países que conforman la zona euro (incluidos los "países mirones" como España o Holanda) en las transacciones internacionales y un empuje al protagonismo del euro frente al dólar en los mercados internacionales. Los países emergentes también traían sus recetas: que aumenten las ayudas al Tercer Mundo, que aumenten las dotaciones del Fondo Monetario Internacional y del Banco Mundial (en euros o en dólares, no tienen manías) y un mayor peso en los mecanismos de poder de dichas instituciones internacionales: es decir, que la crisis la paguen los ricos, esto es, los Estados Unidos y los países de la zona euro (entre ellos los "países mirones" como España o Holanda) ¿Qué cual ha sido el resultado final? ¿La receta final? Mejor dicho sería decir cuáles han sido las recetas finales y los resultados finales pues ahora, como venimos diciendo des del principio, hay tres polos: es decir, tres gallos en el gallinero (el gallinero, es donde están las gallinas como ya se sabe, y las gallinas somos los simples mortales, la población mundial). Al final, cada gallo se ha quedado con una parte del gallinero con derecho a pernada. Veamos.

"Por lo tanto, se ha acabado la época en la que los Estados Unidos dictaba 'sus soluciones' al Mundo".

▷ **Después de la cumbre. Manel Fontdevila (http://blogs.publico.es/manel/).**

"Efectivamente, esto último ha sido Londres: un 'sálvese quien pueda' ".

Se han aumentado los fondos del Fondo Monetario Internacional en un billón de dólares, dicha cantidad es "el chocolate del loro" comparado con la tajada que ya se ha llevado la banca internacional (y la que le queda), pero los países emergentes piensan "que menos da una piedra" y que "algo harán con ellos", pero siguen sin tener mucha presencia en sus órganos decisorios. Habrá más control financiero internacional con la creación del denominado "Financial Stability Board", un nuevo organismo que dominará los Estados Unidos y por lo tanto el control sobre Wall Street y la City londinense (y por lo tanto la regulación y el control del capital especulativo) será mínimo, pero "algo es algo dijo un calvo", pues antes no era mínimo, era inexistente. La zona euro (donde se incluyen los "países mirones" como España y Holanda), seguirá ayudando a la banca con más "euros" pero no tantos como exigía el otro único sheriff, el euro se devaluará un poco pero no mucho y la presión fiscal (para obtener fondos para la banca) también aumentará "pero no tanto": podría haber sido mucho peor. Resultado: "quien no se conforma es por qué no quiere". Y ya se sabe lo que les pasa a los inconformistas: están a un paso de ser tachados de terroristas, antisistema, yihadistas, fudamentalistas, miembros de Al-Qaeda, anarquistas...es decir, que no tienen futuro en un sistema capitalista sin futuro. Por definición, el sistema capitalista no puede solucionar sus problemas sin atacar a fondo precisamente, las leyes sobre las cuales se fundamenta: la libre iniciativa, la ley de la oferta y la demanda, la propiedad privada, la supremacía del dinero...imagínense ustedes si se tiene que solucionar con tres recetas distintas, bueno, casi recetas, pues sólo se aplicarán pequeñas partes de las mismas: "mama poooooor" que decimos en catalán, tradúzcase (no literalmente), por "uy que mieeeeedooooo". Pues eso.

*Profesor de Historia Contemporánea en la UAB, afiliado a la CNT de Terrassa y presidente del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat.

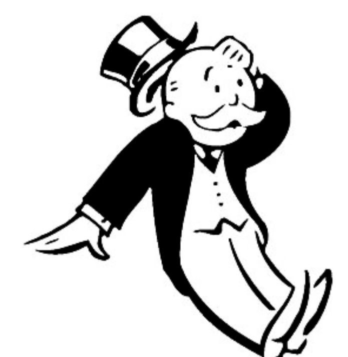
Caja Castilla la Mancha: El tret de sortida de les fallies

Redacció

Ho anunciàvem fa uns mesos en un dels articles sobre la crisi a l'Estat Espanyol: la fallida de bancs i caixes, aquí encara ha d'arribar. Doncs aquí tenim la primera caixa que ha hagut de ser intervinguda i estem segurs de que no serà l'única.

Les entitats financeres van salvar-se de la fallida que es va donar als EEUU (conseqüència de la seva bombolla immobiliària) i en conseqüència a Europa, però ara toca pagar la crisi hipotecaria pròpia i ja no és tan segur que se'n surtin tan bé.

Tenint en compte les dades de l'endeutament de famílies i empreses i la taxa d'atur espanyola, la cosa pinta molt malament. És veritat que la crisi (capitalista) és general a tot Europa on les taxes d'atur són elevades i les famílies també tenen deutes, ja que l'especulació immobiliària es va donar a tot arreu. Ara bé, a l'Estat Espanyol es van construïr el mateix nombre de vivendes que a França, Regne Unit i Alemanya juntes!!! En part, d'aquí ve la desproporció d'aturats en el cas espanyol després de punxar la bombolla. Un altre factor, és el major endeutament espanyol respecte a la resta de països de la UE i per tant major risc per la banca a no arribar a cobrar el deute, més tenint en compte que 15 de cada 100 treballadors estan endeutats i sense feina.

És també per aquest motiu que la banca no dóna crèdits a ningú, ni a famílies ni empreses. Al llarg dels anys anteriors han donat crèdit de manera indiscriminada, conscients de la seva irresponsabilitat, però, mentre durés la febre especulativa, cap problema, el problema ve ara i segurament ni ells s'esperaven que fos d'aquesta magnitut. Durant tots aquests anys les classes treballadores hem viscut en un miratge, en una mentida, ja que el nivell de vida que teníem era deute, un deute que mai es podrà arribar a pagar perquè hem viscut per sobre les nostres possibilitats.

Així que, empreses i particulars ja poden morir-se, que la banca, no donarà crèdit. En va donar quan podia fer negoci, ara no en pot fer i no en donarà per molt que plorin presidents, ministres i Déu en persona.

Fe d'errates: A l'article "Crònica d'un desastre anunciat", les dades referents al que pertocaria a cadascú si repartíssim els diners que s'han donat a la banca eren errònies. La xifra correcta seria en el cas d'EEUU, 104€ i en l'Espanyol, 652€.

Atur: cap als 4 milions d'aturats

Redacció

Una vegada més i com ja bé tots/es sabeu, seguim donant dades nefastes per a l'atur. El mes de març van ser novament 123.543 els treballadors/es que es van quedar sense feina amb un total de 3.605.402 aturats a tot l'estat.

Tot i ser un augment menor que el mes passat (154.058 aturats) no són dades optimistes, ni tampoc vol dir que a partir d'ara la xifra sigui cada vegada menor, ni molt menys. Les dades del govern socialista (les més optimistes, per variar) apunten a que durant tot aquest any l'atur mantindrà aquest augment mensual. Per contra, el Banc d'Espanya, en el seu informe del mes d'abril, preveu per aquest 2009 el 17,1% d'atur (ara estem al 15,5%). La novetat d'aquest informe és que afirma (al contrari que el PSOE) que la recessió continuarà al 2010 arribant a una taxa d'atur del 19,4%.

En comparació amb la Unió Europea, la xifra és espectacular, 15,5% d'aturats, que representa el doble de la mitjana europea, que es situa en el 7,9%. Als EEUU la dada es situa entorn al 8,5%.

Així doncs, la crisi pinta malament a tot arreu, però molt més a l'Estat espanyol. A tot això cal sumar-hi les peticions constants de la patronal perquè els ERE's es puguin aplicar de manera totalment arbitrària i sense consultar a les autoritats laborals.

Cap acomiadament sense resposta! Cap ERE més signat per un Comitè d'Empresa!!

No al Pla Bolonya

Redacció

La brutal repressió policial contra el moviment estudiantil el passat mes de març només demostra una cosa, les reivindicacions estudiantils són justes i encertades. Al llarg d'aquest curs, les diferents protestes protagonitzades han estat criminalitzades per els "medis informatius", que han buscat aïllar al moviment de la resta de la societat utilitzant i difonent idees com que es tracta d'una minoria radicalitzada que coacciona a professors i estudiants. La realitat és ven distinta i l'oposició al Pla Bolonya és generalitzada o si més no, es qüestiona la manera autoritària en que es vol imposar, sense consultar a la comunitat estudiantil que serà la que en patirà les conseqüències més directes.

S'ha criminalitzat, s'ha manipulat l'opinió pública, s'ha amagat el que comporta Bolonya, en definitiva s'ha fet el possible per dissoldre les crítiques series a la seva aplicació. Però han fracassat, és només per això que van acabar recorrent a la violència física per a intimidar als estudiants.

A cinc mesos de l'aplicació total de Bolonya, el moviment estudiantil continuarà aquesta lluita fins al final. Esperem que aquesta lluita doni els seus fruits (com ja ho està fent en molts aspectes) i a la vegada serveixi per mostrar al conjunt de la societat la cara real d'aquest sistema capitalista, que no accepta que es qüestioni el que realment ens importa no sols als/les estudiants sinó al conjunt de la societat.

Fora empreses de la Universitat! Per un ensenyament gratuït!

Fidalgo entra en el Instituto de Empresas Business School

Redacció

Por si alguien todavía no conoce a este personaje, se trata del ex-secretario de CCOO (Comisiones Obreras), del que fué secretario des del año 2000 hasta el 2008. Este año pasado se le acabó el chollo cuando no fue reelegido por lo que, como tantos trabajadores, el pobre se quedó en paro. Però debido a sus servicios a la patronal i al Estado evitando la conflictividad social a través del "Dialogo Social", rápidamente ha sido rescatado y se le ha ofrecido un buen puesto en el Instituto de Empresas Business School, escuela privada de negocios dónde se va a dedicar a buscar formas para seguir recortando derechos a los/las trabajadores utilizando engaños varios (negociación le llaman) y así evitar la conflictividad social en los puestos de trabajo. Todo un ejemplo a seguir para los liberados de CCOO.

Zapatero y la moratoria de las hipotecas

Redacció

El pasado 3 de noviembre, Zapatero comunicó que 500.000 familias se beneficiarían durante dos años pagando la mitad de su hipoteca. Todo esto acompañado de la bonita frase "no dudaré en apoyar a las familias con problemas". En febrero dijo también que los parados podrían aplazar el pago de su hipoteca durante los tres siguientes años. Los resultados son los siguientes: a principios de abril, la banca ha concedido la moratoria a 56 parados. Estamos seguros de que son los únicos que deben de tener problemas con su hipoteca.

¿Quién manda, Zapatero o la Banca?

Tres anys de presó per al periodista iraquià

Redacció

El periodista iraquià, Muntadhar Al Zaidi, va llançar dues sabates el passat 14 de desembre de 2008 a George Bush quan estava de visita a l'Irak. Per aquests fets ha estat condemnat a tres anys de presó per el tribunal de Bagdag, acusat d'un delicte "d'assalt i agressió a un líder estranger". La fiscalia li demanava quinze anys.

Sobren comentaris.

Sindical

Marc Operator S.L., concesionaria de Vodafone, entra en conflicto con la CNT

CNT Terrassa/Redacció

En la mañana del 13 de marzo de 2009, diez afiliados al sindicato CNT-AIT se concentraron ante un establecimiento de venta de móviles VODAFONE, propiedad de la empresa Marc Operator, S.L. (I-VEU).

El sindicato realizó la concentración en motivo de apoyo a la delegada de la Sección Sindical de la CNT en la empresa, que ha sufrido numerosos abusos por parte de esta. A partir de la constitución de la Sección Sindical, la empresa ha intensificado sus abusos con nuestra

"La CNT-AIT no va a tolerar ni un solo abuso más"

afiliada, el último, cambiándole unilateralmente de horario y centro de trabajo, dificultándole conciliar la vida laboral con la vida familiar. Además, desde su constitución se le han realizado varias llamadas desde números ocultos insultándole, amenazándole y exigiéndole que presente su baja voluntaria en la empresa.

A la concentración acudió también el empresario, Sergio Doz, propietario de las 9 tiendas de la empresa, intentando atacar por detrás, sin éxito, al compañero que hablaba por el megáfono. Sus amenazas y sus insultos demostraron qué clase de empresario y persona es. Tras la concentración, se tomaron las medidas jurídicas necesarias, y se procedió a denunciar al citado empresario. Actualmente, además del asunto laboral relacionado con la compañera, está procesado por amenazas de muerte hacia otro compañero.

La CNT-AIT no va a tolerar ni un solo abuso más por parte de la empresa, y va a seguir presionando con concentraciones y con los

mecanismos que sean necesarios, hasta que estas prácticas tan habituales por parte de la empresa cesen de una vez por todas. Todo parece indicar que este conflicto no se resolverá aquí, por lo que ya se está elaborando un calendario de movilizaciones para que el peso de la justicia caiga sobre esta mercantil.

La última información del conflicto en:
- http://www.cnt.es/terrassa/

Conferència d'afiliats/des sobre acció sindical

CNT-AIT Barcelona

El proper dissabte 13 de juny del 2009 tindrà lloc a Barcelona una conferència d'afiliats i afiliades sobre l'acció sindical de la CNT, convocada pel Comitè Nacional.

L'ordre del dia inclourà els següents punts:

0. Revisió de credencials.
1. L'acció sindical de CNT. L'acció sindical dins les empreses. Les caixes de resistència. Les seccions sindicals. Pactes i acords d'empresa.
2. L'acció sindical fora de les seccions sindicals.

La conferència s'iniciarà a les 8:30 hores al Centre Cívic de Sants - Les Cotxeres (C/ de Sants, 79). Cal venir amb el carnet confederal i una acreditació del sindicat al que es pertanyi.

Jurídica

La movilidad geográfica como medio de acoso al trabajador

Rubén Nieto Barón*

Como es bien sabido el empresario, a diferencia de la clase trabajadora, está informado y tiene buenos asesores jurídicos que le proporcionan ayuda, con el único objetivo de aumentar su beneficio, esto es, ganar dinero o hacérselo ahorrar. Asesores, que le informan de todos aquellos resquicios legales o lagunas jurídicas de la ley, de este modo interpretarlas en su beneficio, y siempre perjudicando los intereses de la clase trabajadora.

Una de estas lagunas la encontramos en el artículo 40 del estatuto de los trabajadores, la movilidad geográfica. Este articulo fue introducido en la reforma laboral de 1994, con la Ley 11/94 de 19 de mayo. Esta, tenía el objeto de flexibilizar el mercado laboral, dándole la opción al empresario a mover de centro de trabajo a un trabajador de forma unilateral y sin su consentimiento.

En el artículo 40 del ET, regula la movilidad geográfica con dos formas distintas, los traslados y los desplazamientos, los primeros de forma temporal y los segundos de forma definitiva. En ambas casos es necesario que el empresario alegue causas económicas, organizativas, técnicas o de producción y una serie de requisitos formales que no permiten con facilidad la pretendida movilidad. También, y he aquí la cuestión, es necesario, para que se considere movilidad geográfica del trabajador, que este tenga la necesidad de cambiar de residencia para poder ir a su puesto de trabajo nuevo. Esta movilidad, va siempre unida a la opción del trabajador de aceptarla o no y en el caso negativo el trabajador se desembolsaba una indemnización de 20 días por año trabajado, y en el caso de que las causas alegadas por la empresa o la fecha de la comunicación no fuera ciertas o justificadas, el trabajador recibía una indemnización de 45 días por año trabajado. Cabe añadir, que el empresario debe correr con los gastos de transporte, dietas y vivienda en la localidad del nuevo centro de trabajo.

En principio todo parece correcto, los sindicatos mayoritarios cedieron con cierta movilidad pero a cambio de una teórica pero no práctica seguridad y garantía jurídica en el artículo, ya que se olvidaron de los mas importantes, los trabajadores de las empresas con diferentes sedes de trabajando en la misma comunidad, esto es, la mayoría de empresas, como por ejemplo Mercadona, por poner una ejemplo para el sindicato de la CNT.

¿Pero qué pasa cuando la movilidad de centro de trabajo no implica cambio de residencia, como en la mayoría de casos? ¿qué pasa con todos aquellos casos de trabajadores, que presta sus servicios en su localidad, y son trasladados a 40 o 50 kilómetros de su casa?.

Pues que según las interpretaciones que la malévola justicia hacen que no se pueden considerar movilidades geográficas y no son considerados traslados ni desplazamientos si el trayecto de ida y vuelta no supera las dos horas, por lo que el empresario no debe cumplir ninguno de los requisitos del artículo 40 del ET ya mencionados y entra dentro del poder de dirección que todo empresario tiene para "la buena gestión de su producción".

Esto provoca que trabajadores de Barcelona, puedan ser cambiados a centros de trabajo de Gerona, ya que por la autopista se tarda menos de una hora en llegar, y con un poco de suerte al trabajador le abonarán los gastos del peaje, y digo con un poco de suerte, porque no queda claro en la jurisprudencia que el empresario deba pagárselo.

A esta desfachatez, se le debe añadir la falta de escrúpulos del empresario al utilizar el cambio de centros de trabajo de los trabajadores, como medida de presión y acoso para que se planteen darse de baja voluntaria de la empresa o que se adhieran a las condiciones de despido que más le convenga a la empresa. También es utilizado de manera torticera, para acosar a todas aquellas madres con hijos pequeños, que se han atrevido a solicitar la reducción de jornada para el cuidado de los mismos, haciéndoles imposible la conciliación de la vida laboral con la familiar a la que tienen derecho. O como hace mercadona, empresa con muchos centros de trabajo, que va cambiando a los trabajadores a centros cercanos uno de otros, temporalmente, alejándolos cada vez mas de la localidad donde viven, dándose casos que un trabajador de Reus, ha terminado trabajando en Mataró, dando "pequeños", saltos cada seis meses.

Un ejemplo claro de la inoperatividad e ineficacia de los sindicatos mayoritarios para la "negociación colectiva", y la interpretación antiobrera de la mayoría los jueces, a lo que por otra parte, ya nos tienen acostumbrados. Me pongo a temblar solo de pensar que estos mismos sindicatos son los que en teoría nos representarán en las reformas estructurales del mercado de trabajo que se nos echan encima a causa de la crisis del sistema capitalista actual.

*Afiliat a la CNT-AIT de Terrassa i membre del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat.

Reportatge

Les reixes de la democràcia

Els companys de la CNT-AIT de Manresa, fortament implicats en la defensa dels drets dels presos polítics, han el·laborat aquest article per exposar-nos la situació actual a les presons de l'Estat Espanyol en un règim suposadament "democràtic".

Article 25.2 de la Constitució Espanyola: "*les penes privatives de llibertat i les mesures de seguretat estan orientades cap a la reeducació i reinserció social i no podran consistir en treballs forçats*". Fa més de 30 anys que es va plasmar això a la Constitució Espanyola però no hi ha res més lluny de la realitat. La democràcia encara no ha arribat a les presons i les millores aconseguides des de la mort de Franco fins ara han sigut gràcies a les lluites organitzades dels presos.

Evolució i lluites a les presons

En 1977, un motí a la presó Model de Barcelona reivindicava la fi de les tortures, millors infraestructures, menjar de qualitat, mesures sanitàries, etc... La resposta, represàlies i dispersions com a mètode d´aconseguir "pau" dins de les presons. Es va crear la COPEL (Coordinadora de presos en lluita), que recollien roba que no volien altres presos, així com altres bens, que es repartien entre els interns. Intentaven parar els abusos, pallisses i tortures, ajudaven a fer escrits, recursos i denúncies als presos, degut a l´alt nivell d´analfabetisme. No hi havia visites vis a vis, ni telèfon, activitats, ni equips de tractament. Van aconseguir millores també gràcies a advocats i militants de l´exterior, malgrat això la COPEL als principis dels vuitanta va desaparèixer degut a la repressió exercida als seus membres. Al 1982, en una vaga de fam col•lectiva, demanaven la reforma del codi penal. 1800 presos la van secundar, i va acabar després de l´assassinat d´un pres que formava part del comitè. Arran d´aquestes lluites els presos van aconseguir una reforma del codi penal, van desaparèixer els uniformes militars dels carcellers, l´entrada de personal sanitari, jornades intensives als tallers, autorització del vis a vis, etc...

Al 1984 les competències passen a la Generalitat de Catalunya, però les vagues de fam i les lluites dels presos continuen. Al 1990 es forma el CIRE (Centre d´iniciatives per la reinserció), que s´encarrega dels tallers a les presons catalanes, convertint-se d´aquesta manera en una eina de la gran industria carcellària actual, de la qual també formen part els equips de tractament, que nodreixen de mà d´obra barata al multimil•lionari negoci que és el CIRE. En l´actualitat segueixen havent lluites pels abusos, alta mortalitat, presos amb malalties terminals, condicions de vida precàries i cadenes perpetues encobertes, com la del company Amadeu Casellas i molts altres presos.

La democràcia encara no ha entrat a les presons

Una de les situacions que més crida l'atenció del nostre sistema penitenciari és que estigui incomplint la llei. I això per dos motius: la massificació i les tortures.

Pel que fa a la massificació, el nostre sistema penal ha fet de la presó la resposta habitual al fenomen de la delinqüència, en contra de les recomanacions de Nacions Unides i del Consell d'Europa, que aboquen per la reducció de la privació de llibertat, apostant per mesures alternatives. A aquesta tendència del nostre sistema s'ha sumat un enduriment progressiu dels diferents codis penals. El resultat són presons cada cop més superpoblades, molt per damunt de la mitjana dels països europeus del nostre entorn. Actualment s'està vivint el major augment de presos de la historia de la "democràcia". Però la resposta és més del mateix: més presons per al període 2006-2012, un pla que a dures penes aconseguirà absorbir el creixement del nombre d'interns, i que no podrà assumir la legalitat dictada per la "Llei Orgànica General Penitenciària" segons la qual ha d'haver una persona presa per cel•la. La taxa d'ocupació de moltes de les nostres presons supera el 200%, i Espanya, amb 157 presos per cada 100.000 habitants, és la nº 1 de tota Europa, superant a països com la Xina o Argentina.

L'altra il·legalitat del nostre sistema penitenciari són els maltractaments i les tortures. Existeixen moltes entitats que han de vetllar pel compliment de drets fonamentals de les persones, com el de no ser sotmesos a cap tortura o tracte cruel, inhumà o degradant. Tot i que el govern espanyol ha ratificat la Convenció contra la Tortura o Mecanismes de Prevenció d'aquestes pràctiques davant de la ONU, la realitat és que només són paper mullat. A la pràctica, la impunitat dels carcellers és evident, i institucions com el Comitè per a la Prevenció de la Tortura del Consell Europeu o l'Observatori Penal de la Universitat de Barcelona tenen l'accés vetat a les presons. Com comenta el nostre company Amadeu Casellas, només es permet l'entrada a certs periodistes amb el guió preparat. Però els morts són difícils d'amagar. Entre l'any 2000 i 2007, s'han produït a Espanya 529 morts sota custòdia, entre suïcidis, malalts terminals, o sobredosis que tenen a veure amb el tràfic de drogues a dintre de les presons i al mateix temps la resistència dels sindicats de carcellers a permetre les mesures sanitàries i higièniques per evitar la transmissió de malalties infeccioses (en especial el VIH/SIDA). Una de les diferències del sistema penitenciari català és que la situació és encara pitjor pel que fa a les tortures. Segons informes del 2005 "en les presons catalanes s'utilitzen en excés i de manera inapropiada els mitjans de coacció". Les darreres dades en relació al 2006 mostren com a Catalunya s'han produït més casos de tortura (62) i s'han tramitat més denúncies (144) que en qualsevol altra comunitat. Els motius? La massificació, la impunitat dels carcellers, l'incompliment de les pròpies lleis, que ni fiscalies ni jutges considerin les denúncies per tortures com a prioritàries... Però existeix també un altre motiu. I és que en el moment que s'aconsegueix que un carceller sigui acusat i condemnat per maltractaments i tortures, és immediatament protegit pels seus companys i fins i tot per la pròpia institució penitenciària, arribant-se a plantejar fins i tot promocions i/o condecoracions. És el cas, per exemple, de Manuel Allué, relacionat amb l'ultra-dreta espanyola, condemnat amb sentència ferma per tortures a presos, que va ser condecorat amb una medalla en acte públic davant del govern català, institucions penitenciàries i del sindicat al qual pertany: UGT.

▷ **A Catalunya l'any 2006, es van tramitar 144 denúncies per tortura, més que en qualsevol altra Comunitat Autònoma.**

"els morts són difícils d'amagar. Entre l'any 2000 i 2007, s'han produït a Espanya 529 morts sota custòdia"

La gran indústria carcelària: CIRE (Centre d'Iniciatives per la Reinserció)

Les deslocalitzacions busquen principalment reduir costos per augmentar beneficis. A algú molt espabilat, se li va ocòrrer que ho podia fer sense marxar enlloc. Com? Utilitzant presos; el que passa dins no surt fora, tenen retallats els seus drets sindicals i sobretot, és mà d'obra barata, molt barata.

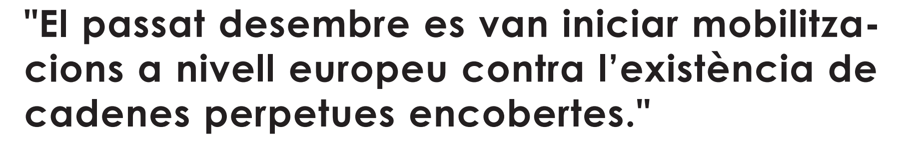
"On ells diuen reinserció, en realitat és explotació, i quan diuen ajuda al pres, volen dir omplir-se les butxaques."

La jugada perfecta del bon capitalista. On ells diuen reinserció, en realitat és explotació, i quan diuen ajuda al pres, volen dir omplir-se les butxaques. I les galeres tornen a la mar. Això és C.I.R.E., una empresa pública que depèn del Departament de Justícia. Un negoci molt fructifer que va nèixer l'any 1989 i monopolitza tot el treball a les presons. En la llista de membres del seu consell assessor ens trobem amb PIMEC, el Consell General de Cambres de Catalunya, Foment de Treball Nacional, FEPIME i com no podría ser d'altra manera, les agències de viatges CCOO i UGT.

El CIRE té dos línies d'actuació: el "made in CIRE" que són productes que denominen com "una línia de fabricació pròpia" i la d'empresa intermediaria. Si alguna empresa necessita productes low cost es posa en contacte amb el CIRE i aquest posarà als presos a produir. I qui s'endú els beneficis de totes aquestes operacions i vendes? Segur que l'antiga directora, Marta Ferrussola (esposa d'en Jordi Pujol) o l'actual cap de nous projectes, la filla de Juan Antonio Samaranch, surten molt més beneficiades que els presos. Fer feines mecàniques i el treball en cadena no aporten cap aprenentatge.

Paradoxalment amb el canvi del codi penal del 95, on van treure la majoria dels beneficis per treballs (com era per exemple, la reducció de dos dies de condena per dia treballat), fan augmentar sospitosament la població carcelària. I amb cada nou codi penal es van endurint les penes, es creen nous delictes, s'allarga l'estada màxima a la presó, etc., aconseguint els nivells de massificació actuals, la qual cosa provoca que es freguin les mans a la seu del CIRE, mentre controlen les obres de les noves presons amb tallers cada vegada més grans.

Es podría parlar del fracàs de la reinserció dels presos per part del CIRE, però és un plantejament erroni, ja que l'important no és la reinserció sino l'abús sense control sobre els presos i els beneficis económics. La història de la reinserció és de cara a un públic que no està interessat en el què passa dintre de les presons, amb la imatge trasmesa de que si estan privats de llibertat alguna cosa deuen haver fet, quan la realitat és que la majoria de presos estan per delictes contra la propietat privada o be són sectors marginals sense recursos econòmics. Es pot afirmar, doncs, que les presons són un gran negoci i que igual que la sanitat i l'educació estan en tràmits cap a una privatització que doni via lliure cap al màxim rendiment econòmic i detriment public.

"El passat desembre es van iniciar mobilitzacions a nivell europeu contra l'existència de cadenes perpetues encobertes."

Pero no tot és dolent i la lluita i la consciència es desperta arreu d'Europa. El passat desembre es van iniciar mobilitzacions a nivell europeu contra l'existència de cadenes perpetues encobertes. A Itàlia els presos fan vaga de fam rotativa contra l'ergastolo, a Grècia més de 7.000 presos es troben també en vaga de fam protestant per les condicions higièniques, la massificació, etc. A Alemanya, més de 550 presos es van declarar en vaga de fam, sent la primera vaga col•lectiva que es fa al país. A Espanya s'ha secundat aquesta mobilització europea amb diferents accions reivindicatives.

Properament CIRE, el C.P. Quatre Camins i Serveis Penitenciaris hauran de fer front a denúncies sobre les irregularitats que pateixen alguns presos que estan als tallers del CIRE i que ni tan sols estan donats d'alta a la seguretat social.

Les millores més elementals en les condicions dels centres penitenciaris, al 2009, continuen depenent de lluita dels presos i de la solidaritat que trobin a l'exterior.

¿Qué opinan nuestros afiliados?

DAVID POLO
Mensajero
34 años

Las cárceles en el régimen democrático son un negocio para el Estado y las empresas del régimen carcelario. La excusa es que su existencia es justificada porque su fin es la reinserción de las personas, algo que es totalmente mentira, dado que la gran mayoría de la población reclusa son personas de las capas sociales más bajas. Son personas que no pueden satisfacer las mínimas necesidades básicas, a las cuales el sistema no da solución, y a las que la única salida que les queda es delinquir para poder subsistir.

GENÍS FERRERO
Informàtic
26 anys

En un règim democràtic les presons no serien necessàries, o al menys no com les entenem avui dia. Solucionats els principals problemes socials i econòmics que causen la delinqüència, o la marginació social, les presons no tindrien sentit. Malauradament, avui vivim en una dictadura econòmica que en lloc de solucionar aquests problemes de fons, els agreugen i intensifiquen... No cal ser un expert per saber que la reinserció social a les presons senzillament és una mentida, només són escola de misèria.

DULCE ROLDÁN
Graduada Social
24 años

No creo que las personas deban pagar sus penas siendo privadas de libertad, ya que la pérdida de libertad conlleva consecuencias negativas para el estado físico y mental. Como todos sabemos, las cárceles están masificadas, no teniendo ni siquiera los reclusos el espacio físico individual que les pertocaría por ley; por no hablar de las pésimas condiciones higiénicas y alimentarias, así como del trato vejatorio que se le da a los reclusos, carente de sentido humanitario. La solución no está en acabar con la dignidad de las personas.

JORDI RÍOS
Siderometalúrgico
30 años

Las cárceles privadas se están convirtiéndo en la nueva tendencia para las empresas, las cuales han visto, en la superpoblación de las prisiones, a la gallina de los huevos de oro. Mano de obra barata, vulneración de los derechos de los presos y si estos no se comportan y no producen, una dosis de jarabe de palo, que se la administrará el carcelero de turno. Los presos tienen que seguir luchando y los de fuera apoyarles y sacarnos de la cabeza esa estúpida imagen que la tele quiere dar de los presos y de que en la cárcel se vive a cuerpo de rey.

Cultura

Homenatge a Francesc Ferrer i Guàrdia (I): Biografia

Aquest any i concretament al mes d'octubre, es compliran cent anys de l'assassinat de Ferrer i Guàrdia. Cent anys en que poc s'ha fet per recordar-lo i per reivindicar la seva obra constructiva, l'Escola Moderna. Això, és degut a que Ferrer i Guàrdia, amb el seu model educatiu, no sols pretenia crear una escola laica i racional per a les classes treballadores, sinó que pretenia que fos revolucionària és a dir, havia de ser l'eina que permetria un canvi social que emancipés al conjunt de la societat.

Xavier Barceló Montañés*

Avui en dia, continuen havent-hi injustícies cap a la classe treballadora perquè continua vigent el sistema capitalista. El mateix sistema econòmic injust contra el que Ferrer va lluitar i s'hi va deixar la vida. És per això que creiem que el seu model educatiu continua sent revolucionari i molt més avançat que l'actual model educatiu imperant que, lluny de buscar la realització i formació de les persones, està sotmès (com ho ha estat sempre) als interessos empresarials i de l'estat. Per tot això i molt més, des de Solidaridad Obrera volem fer el nostre propi homenatge a Ferrer i Guàrdia, a la seva vida i a la seva obra, que en paraules del mateix Ferrer, no hi havia distinció entre ambdues.

Ferrer i Guàrdia va néixer al Masnou, en una família camperola benestant. Ja en l'escola del poble, Ferrer es rebel•lava contra aquell model d'ensenyament basat en l'autoritat del mestre, els càstigs i la disciplina. Als tretze anys, va marxar a treballar a Barcelona on, després de la seva jornada laboral, anava a un ateneu proper a llegir. Va ser allà on va establir relació amb treballadors que, després de les interminables jornades de dotze hores anaven com ell a fer cultura a l'ateneu. En aquest moment, va conèixer la pèssima realitat i condicions de vida que patien els treballadors de la ciutat però que a la vegada, tenien l'esperança de que instruint-se podrien emancipar-se no a nivell individual, sinó com a classe social. És també durant aquests anys, quan entra a la lògia maçònica de Barcelona on coneix a Anselmo Lorenzo, amb qui establirà una forta amistat.

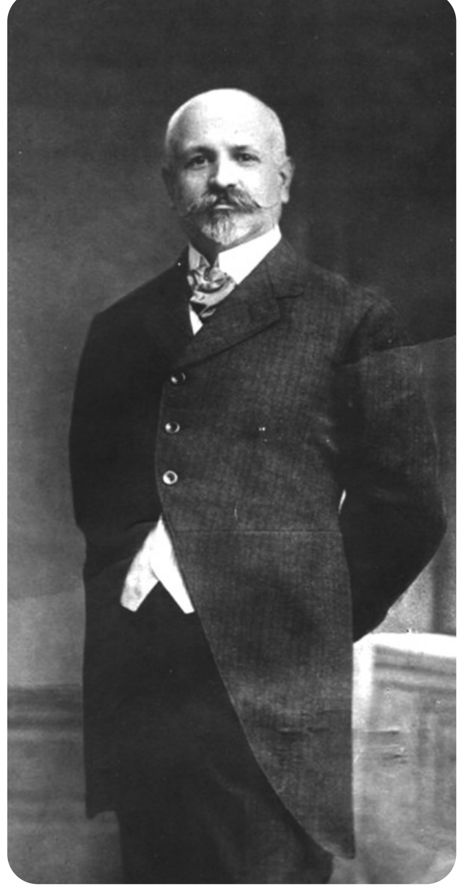
En aquests primers anys, se sent atret per el pensament i acció dels Republicans Progressistes, on bona part de l'element obrer té dipositades les seves esperances de millora social. Després de la Primera República (1873-1874), arriba la Restauració al 1875, un període caracteritzat per el retorn al conservadorisme després del parèntesi republicà i que suposa la persecució dels elements republicans més progressistes. És en aquest moment quan Ferrer -que treballa com a revisor del tren que fa el trajecte de Madrid a França-, ajuda als republicans a passar la frontera i els manté en contacte amb els de l'interior. La persona més influent per Ferrer en aquests anys és Ruiz Zorrilla, maçó i polític republicà durant la I República que estava exiliat a França. Serà després d'un fallit pronunciamiento promogut pel mateix Zorrilla, que Ferrer -ja descoberta la seva labor d'ajuda als republicans- s'exiliarà a París sent el secretari de Zorrilla. Allí, durant els següents anys, el pensament de Ferrer anirà evolucionant cap a postures més revolucionàries i emancipadores properes a l'anarquisme.

En aquells anys, París era el centre d'Europa on confluien tota mena d'intel•lectuals progressistes i lliurepensadors. Es va desenganyar dels republicans, tant espanyols com francesos, ja que en paraules del mateix Ferrer «només pensaven en pujar al poder per reformar-lo mentre que en el dia a dia no es feia res per combatre la misèria del sistema capitalista». Va ser en aquests moments quan va contactar amb Kropotkin, Jean Grave i d'altres anarquistes que plantejaven l'educació com una eina de transformació social per tal d'afrontar amb garanties d'èxit la instauració d'una nova societat, plantejaments que ell compartia ja plenament fruit de les seves pròpies reflexions. Un altre personatge important per a Ferrer va ser Paul Robin, un llibertari que educava nens abandonats d'una manera lliure i racionalista, que inspirarà a Ferrer en la seva Escola Moderna.

Durant aquests anys a França, ascendeix dins de la maçoneria a través de la qual, imparteix cursos d'espanyol amb un mètode d'ensenyament propi. A través d'aquestes classes, coneixerà a la seva segona esposa, però sobretot a Ernestina Meunier, una dona rica i profundament catòlica però que compartia els postulats educatius de Ferrer, fins al punt que va deixar part de la seva herència perquè Ferrer pogués dur a terme els seu projecte educatiu, l'Escola Moderna.

"l'objectiu de Ferrer i Guàrdia era educar a la classe treballadora d'una manera racionalista, secular i no coercitiva per a la seva emancipació".

▷ **Francesc Ferrer i Guàrdia**

Amb aquest propòsit arriba al 1901 a Barcelona, al mateix temps que anuncia la creació de l'Escola i una editorial per a difondre els seus postulats, que en paraules del mateix Ferrer i Guàrdia, la seva funció seria «educar a la classe treballadora d'una manera racionalista, secular i no coercitiva». A banda d'això, destacava per tenir una orientació ecològica i per practicar la coeducació per primera vegada, és a dir, que nens i nenes compartissin aula i coneixements. Va aconseguir suport i participació de figures intel•lectuals importants i reconegudes dins el món universitari, que van ser d'ajuda en aquests moments inicials. Ràpidament l'escola es fa popular, augmenta el nombre d'estudiants i obre noves seus. I no solament això, sinó que altres intenten seguir-ne l'exemple, fins i tot fora de l'estat espanyol.

Al 1906 després de l'atemptat de Mateo Morral –que treballava a l'editorial de Ferrer- contra Alfons XIII, Ferrer és empresonat i se'l vol condemnar a mort. Finalment però, és absolt i posat en llibertat després d'un any. L'Escola Moderna però, havia quedat clausurada i no se li va permetre continuar amb el projecte, de manera que tornà a marxar a Bèlgica i França, on ja era un referent en la defensa de l'educació racionalista. A París fundà la "Lliga Internacional per a l'educació racional", editant materials i obres de molta influència que tenien ressò per tot Europa. A banda de l'activitat pedagògica, Ferrer col•laborava amb el moviment obrer que s'estava organitzant a Barcelona a través de Solidaridad Obrera.

L'any 1909, haurà de tornar a Barcelona, ja que una familiar seva està greument malalta. En un context d'una elevada conflictivitat social, Barcelona és una olla a pressió degut sobretot a les protestes contra la Guerra del Marroc, que obliga a una bona part d'obrers –molts d'ells pares de família- a marxar a una guerra que és vista com a excusa per defensar els interessos d'uns pocs. La protesta desemboca en d'una vaga general al mes de juliol de 1909, que des dels primers moments escapa de les mans als organitzadors i esdevé una revolta durant una setmana. Es van cremar multitud d'edificis religiosos de la ciutat -sense fer cap mal als qui s'hi trobaven dins-. Després dels fets, Ferrer és detingut i acusat de ser el "l'instigador" de la revolta. . És jutjat en un consell de guerra al mes d'octubre del mateix any, assignant-li un militar com a advocat defensor que no va poder fer res per evitar la condemna a mort tot i que creia fermament en la seva innocència. La sentència es va complir pocs dies després, al 13 d'octubre de 1909 ignorant les protestes que es van generar arreu d'Europa.

Després d'aquest breu repàs a la vida de Francesc Ferrer i Guàrdia, en el proper número mirarem d'acostar-nos al seu pensament revolucionari i analitzarem el context històric en que va ser assassinat a petició de les classes conservadores i en especial, per l'església.

*Afiliat a la CNT de Terrassa i al Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat.

Crònica de l'acte sobre el part i la criança natural

CNT-AIT Olot

El passat dissabte 7 de març, va tenir lloc la xerrada "Part i criança natural" a l'IMPC organitzat per la CNT d'Olot per commemorar el Dia de la Dona Treballadora.

Moltes persones es van apropar per escoltar a les llevadores de l'Hospital de Sant Jaume d'Olot, Marta Figueras i Marga Franch que ens van parlar de quines són les característiques d'un part natural i de com les dones poden portar-ho a terme segons els seus desitjos i la seva naturalesa, de que és un pla de part, de la importància de no separar al bebè de la mare durant els primers moment de vida...

També hi va participar la doula Judit Torres, que ens va parlar de la feina de suport i acompanyament emocional i logístic que fan les doules i ens va comentar alguns principis de la criança respectuosa, com la importància d'escoltar les necessitats de les criatures: la fase "en braços", els beneficis de la pràctica del co-llit, l'alletament a demanda i perllongat...per aconseguir que els nens i nenes creixin feliços i segurs de si mateixos.

A més a més vam gaudir d'un vídeo poesia visual amb el títol "Nosotras" sobre pensaments durant la gestació realitzat per Bego Sánchez i interpretat per Carme Gómez.

Homenatge a Diego Camacho (Abel Paz)

SP del CR/Redacció

Aquest passat 13 d'abril ens hem assabentat de la mort del company Abel Paz, lluitador incansable que ha dedicat tota la seva vida a La Idea. A través de la seva obra molts hem après el que va estar i és actualment el món llibertari i ha estat en moltes ocasions font d'inspiració per les lluites presents i futures i al mateix temps un maldecap constant pels nostres enemics.

L'únic homenatge vàlid que li podem retre és continuar la seva lluita que també és la nostra fins que assolim l'alliberament que ens ha de permetre construir un món nou com el que ell va viure i descriure tantes vegades.

Company Abel, la lluita no s'atura!

Nova programació del CELL Francesc Sàbat

Junta Directiva del CELLFS

Aquesta vegada proposem una programació molt variada, amb temàtiques i activitats molt diverses. Comencem amb un curs sobre La Revolució Russa, un dels fets històrics més importants del segle XX, que va suposar el triomf per primera vegada d'una revolució proletària. Son molts els interrogants que sens plantegen i que podrem anar descobrint al llarg de les sis sessions que es faran.

Tindrem el plaer d'acollir la presentació d'un llibre sobre antropologia i anarquisme, un tema molt poc explorat. També hi haurà una visita al Museu Industrial de Terrassa, que vindrà bé per fer-nos a la idea de com es vivia durant el procés industrialitzador. I finalment, recordarem la Setmana Tràgica i Ferrer i Guàrdia, quan es compleixen cent anys dels fets.

Per acabar, hi ha dues xerrades sobre ecologia. Una des de la perspectiva de la filosofia, que obre un ventall de possibilitats al pensament ecologista. L'altre ens permetrà conèixer la situació dels transgènics i les possibles alternatives per evitar-los.

CURS D'HISTÒRIA DE LA REVOLUCIÓ RUSSA
A càrrec de Just Casas Soriano, Doctor en Història, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona i membre del CELLFS.

Divendres 8 de maig, 19:30h.
1.- Característiques d'una societat feudalitzant.

Divendres 15 de maig, 19:30h.
2.- Antecedents revolucionaris a la Rússia Tsarista: conspiracions militars, revoltes camperoles i revolució de 1905.

Divendres 22 de maig, 19:30h.
3.- El Partit Bolxevic, la Revolució de Febrer, la proclamació de la República i la caiguda del Tsar.

Divendres 29 de maig, 19:30h.
4.- Les Tesis d'Abril, la bolxevització dels governs provisionals i dels soviets i Octubre Revolucionari de 1917.

Divendres 5 de juny, 19:30h.
5.- Les grans transformacions, la Guerra Civil i l'anarquisme a Ucraïna.

Divendres 12 de juny, 19:30h.
6.- La NEP (Nova Política Econòmica) i l'inici de l'Stalinisme.

VARIS
Dissabte 16 de maig, 19h.
Anarquismo y antropología.
Presentación del libro a cargo del historiador y autor Beltrán Roca.

Dissabte 23 de maig, 11h.
Visita al Museu Industrial de Terrassa. Podrem conèixer com va anar el procés d'industrialització i les condicions de vida i de treball de la classe treballadora.
Sortida a les 11h des de la Ctra de Montcada nº79.

Dissabte 27 de juny, 19h.
La participació anarquista durant la Setmana Tràgica. El paper de Francesc Ferrer i Guàrdia.
Xerrada a càrrec de Xavier Barceló Montañés. Estudiant d'Història de la UAB i membre del CELLFS.

ECOLOGIA
Dissabte 13 de juny, 19h.
Filosofía y Ecología.
Charla a cargo de José Manuel Arnaiz Ferrer. Licenciado en Filosofía, Antropología Social y Cultural por la UB y miembro del CELLFS.

Dissabte 20 de juny, 19h.
Els transgènics com a punta de llança de l'agroindústria: possibles alternatives.
Xerrada a càrrec d'Eloi Rovira. Membre de la plataforma contra els transgènics "Som lo que sembrem".

Cultura

Educació

Educació bancària vs educació alliberadora

Lluís Pérez Bartrés*

En l'anterior article vam donar una visió general de les idees de Freire en "*La pedagogia de l'oprimit*". En l'article que ens ocupa explicarem la seva teoria sobre els models educatius i les seves conseqüències, un dels eixos vertebradors de la seva pedagogia.

L'educació bancària es un terme que va crear Freire per descriure el procés d'ensenyament-aprenentatge receptiu, on l'alumne s'entén com un recipient buit que el mestre va omplint. Aquest és un procés unidireccional en el qual els rols de l'educador i l'alumne estan definits de forma inamovible. L' educador és el propietari del saber i l'alumne, des de el seu paper d'ignorant, el rep de forma passiva. Aquest model educatiu pretén mantenir a l'alumne en el seu paper d'oprimit, ja que el paper passiu en l'aprenentatge suposa una disminució de la creativitat i de l'esperit crític. Quan més passiu i ingenu sigui l'alumne més s'adaptarà a la gestió tendenciosa que els opressors fan del saber.

En oposició a aquest model educatiu Freire proposa **l'educació alliberadora**, aquesta es planteja com una comunicació bidireccional que contribueix a l'educació integral del docent i l'alumne. Els discents no són recipients, si no persones actives, investigadors crítics que es mantenen en diàleg constant amb l'educador. El docent es disposa a guiar als alumnes a resoldre problemes propers a la seva realitat. Aquesta reflexió i anàlisi sobre problemes que afecten a l'alumne fan que aquest prengui un paper actiu i real davant els conflictes que l'afecten. Freire anomena a aquest procés **problematització**, en el qual l'educador no influeix en la resolució del conflicte, si no que guia a l'alumne en la presa de consciència de les seves pròpies experiències. Així l'alumne "*està amb el món i no en el món*".

Només si el discent pren consciència de la seva condició pot apropiar-se de la seva realitat històrica i transformar-la. Provocant un enfrontament dels alumnes amb la realitat s'aconseguirà despertar-los de la domesticació. Un camí que ha de tenir l'objectiu d'humanitzar l'home, fugint de la realitat alienadora que interessa a l'opressor. Aquest camí cal fer-lo en solidaritat amb els altres oprimits per alliberar-se.

Freire planteja aquest aprenentatge de forma pragmàtica, s'ha de basar en la acció per poder provocar canvis. Una altra de les constants que proposa el pedagog és l'ús del diàleg per aprendre, en aquest cas no parlem d'un diàleg teoritzador, si no un diàleg relacionat amb els problemes i preocupacions dels oprimits. Aquesta idea ja apareixia en el mètode d'alfabetització per adults de l'autor, en el qual els anomenava **temes generadors**.

L'educació alliberadora té la funció d'emancipar als oprimits a través del saber en contra del monopoli del coneixement exercit pels opressors. Un cop emancipats el pobles oprimits s'han de revoltar en contra de l'estructura creada pel dominadors, creant un món més just que no es basi en l'acumulació de bèns.

Si ens fixem en l'educació actual podem descobrir que part d'aquest domini i opressió es segueix utilitzant per manipular les noves generacions d'estudiants, la seva intensitat depèn del grau d'emancipació dels diferents pobles.

*Afiliat a la CNT-AIT de Terrassa i membre del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat.

Ecologia

El canvi climàtic

Fa temps que els científics xifren en 2 graus l'augment de temperatura que s'ha de sobrepassar per evitar un canvi climàtic perillós. És curiós veure com alguns membres de la nostra classe política són tan miops i no se n'adonen del mal que ens pot venir a sobre.

Eva Giner Trujillo*

Sense anar més lluny fa poc llegia al diari que el Sr. Aznar nega el canvi climàtic, de fet, tant és així que a l'octubre presentarà un llibre que qualifica el canvi climàtic com un mite, que denuncia l'alarmisme climàtic" no només això també afegeix que l'ecologisme té el perill d'acabar sent una ideologia totalitària que pretén prendre solucions planetàries. Com sempre aquest senyor ens deixa en el ridícul més espantós a través de les seves loquaces declaracions. Certament l'expresident del govern d'Espanya i deixeble titella dels Estats Units s'allunyaria fins i tot de George Bush que ja ha assumit la gravetat de l'escalfament global.

Els científics asseguren que entre 1906 i 2005 la temperatura mitjana global de la superfície de la Terra ha augmentat 0,74 graus i la llista d'alteracions de sistemes físics i biològics és ja molt llarga. Un escalfament de 1 grau suposaria un risc addicional alt de manca d'aigua en algunes regions. Tres zones són especialment vulnerables: les calçades de coral, els boscos tropicals i el desert en el sud d'Àfrica.

En l'àmbit alimentari, la producció alimentaria dependrà críticament de la distribució de pluges fins i tot en els països desenvolupats de l'àrea templada. El risc de gana creix ràpid amb la temperatura, passant amb 2,5 graus de 50 milions més d'afectats a 70 milions amb un escalfament de 3 graus.

Els boscos de la Xina disminuirien i s'esperarien canvis en la distribució d'espècies vegetals a Europa. Molt més preocupant és que l'Amazones, el pulmó del món occidental (de fet absorbeix la quarta part de les nostres emissions) pugui patir canvis irreversibles. Si deixes d'absorbir emissions l'escalfament s'acceleraria irreversiblement.

Tenim un exemple amb Borneo, fa vint anys tenia el 80% de massa forestal. Actualment només el 15%!!. El govern indonesi va decidir cremar terres per conrear blat de moro, cautxú per elaborar ecocombustible.

Efectivament s'ha de posar fre al canvi climàtic, és una amenaça concreta en termes de pèrdues d'espècies, d'ecosistemes, de prosperitat, de vides humanes.

La pregunta clau és: podem lluitar contra el crack ecològic sense destruir l'Imperialisme? Òbviament que no. La solució passaria per expropiar la majoria de terres productives als més rics i col•lectivitzar-les. Podem afirmar que un altre símptoma de la insostenibilitat de l'agricultura convencional és la seva tendència a la concentració de terrenys en poques mans i a la producció per a l'exportació i no per cobrir les necessitats alimentaries locals.

Avui dia es barallen diverses solucions entre la elit política anomenada "progre" o "socialdemòcrata" (que cofois que estan d'aparentar-ho...), una d'elles seria el famós Tractat de Kioto. En realitat és molt modest, una reducció del 5% en les emissions globals respecte a 1990 que han de complir els països industrialitzats en aquest pròxims anys 2008-2012. És clar que les paraules, els discursos sempre queden molt bonics però la realitat és una altra: en les cimeres d'aquesta mena tothom sembla patir una mena "d'al•lèrgia" a concretar compromisos ferms (cas de Japó, Canadà, Rússia, EEUU i Aràbia Saudí, Brasil, Xina i la Índia) tot aquest reguitzell de països no volen acceptar parlar de límits dels seus gasos d'efecte hivernacle. L'efecte hivernacle és el següent: la vegetació a través de la fotosíntesi capta el CO_2 atmosfèric i el transforma en orgànic, que en forma de matèria orgànica morta es va incorporant al terra, no obstant això, si es dóna un canvi d'ús del terra vers un sistema més degradat, per exemple al desforestar un terreny per donar-li ús agrícola, o si la manipulació del sol és inadequat, com succeeix en l'agricultura convencional, el terra pot comportar-se com un clar emissor de CO_2 vers l'atmosfera al patir la pèrdua progressiva de la matèria orgànica que mantenia emmagatzemada.

En conclusió, la protecció del sòl com a recurs ha de ser presa urgentment en compte per dues raons: per frenar el balanç de CO_2 i per la seguretat alimentaria.

Certament la revolució verda de mitjans segle XX va provocar un augment de productivitat (l'obsessió d'aquella època era que els països rics no passessin mai més gana) en el camp, però, l'altre cara de la moneda és que l'agricultura inserida en la revolució verda s'ha anat convertint en una activitat cada vegada més dependent dels combustibles fòssils i de la fertilització química. D'altra banda, els biocombustibles forcen una major industrialització de l'agricultura i una acceleració de la desforestació de nous terrenys per ús agrícola.

En definitiva, una bona manipulació del sòl en l'agricultura suposa un ús mínim de productes químics, incorporació de compost i fems i la conservació en superfície dels residus de collita evitant així la crema d'aquests. En conclusió una tornada vers formes de producció tradicionals.

*Afiliada a la CNT-AIT de Terrassa i membre del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat.

Opinió

Un estúpido frente a la crisis

Pilar Izquierdo Teruel

Creo que soy estúpido. Cuesta reconocer algo así pero una vez que se asume esa realidad es mucho más soportable afrontar el devenir de unos acontecimientos casi siempre penosos. Pero quiero aclarar que mi imbecilidad no está provocada por alguna anomalía funcional de mi organismo, en ese aspecto soy un individuo corriente, digamos que del montón, del montón de los idiotas, así que constituyo un típico ejemplo de lo que abunda. Soy así simplemente porque pertenezco a la especie humana y por lo tanto producto de la genética, de la educación, de la domesticación y de las debilidades propias del hombre, un animal racional que a medida que avanza en conocimientos parece retroceder en dignidad, en inteligencia aplicada al progreso social y en valores éticos; en estos últimos no me refiero a los signos de pacatería tan abundantes a lo largo de nuestra Historia y de los que el progreso no parece haber conseguido librarnos, sino a los que deberían de hacer que nos revolviésemos ante cualquier injusticia, sometimiento o actuación arbitraria por parte de los que detentan el poder.

Soy estúpido como estúpida es la Sociedad en su mayoría pero ni mis semejantes ni yo - y me circunscribo a los ciudadanos de a pie - somos ladinos. Esta "virtud" parece ser exclusiva de un gran número de dirigentes políticos y de los empresarios y propietarios de los medios de producción y de comunicación realmente poderosos e influyentes, aquellos que de bien de cara a la galería o desde la sombra, son los que toman las decisiones en cuestiones que después habrán de afectarnos a todos, pero lo hacen sin contar con ninguno y tan solo en función de sus intereses particulares y de los de aquellos con los que comparten la pertenencia de nuestras vidas y la capacidad de decisión sobre nuestros destinos. Soy un miembro más de ese rebaño de borregos que parecemos haber venido al mundo para satisfacer las necesidades de unos pocos ganaderos y como mis compañeros de servidumbre, agacho la testuz y soporto los palos de mi amo con una resignación eterna, porque ese es mi cometido y así se han encargado de enseñármelo y a mi vez, le transmitiré a mis hijos cuál es nuestra función: soportar el trato que se nos dispense por más vejatorio que sea, producir para nuestro dueño y sobre todo, no rebelarse jamás.

▷ Autor: P. Balboa. Extraído de http://balboadrawings.blogspot.com/

¿Y por qué muestro esta falta de consideración hacia mi persona y algunos dirán que de respeto a mis congéneres?, pues por una razón, porque sólo se explica a través de la estupidez en el sentido peyorativo del término, que no en el patológico, el que seamos capaces de tolerar con tal estoicismo la que nos viene cayendo encima a la masa de los seres humanos a lo largo de la Historia - hoy diluvia - y que sin embargo, nuestra respuesta continúe siendo la docilidad, el acatamiento y el conformismo.

En la Localidad en la que vivo hace poco se convocó por parte de formaciones políticas de izquierda aparentemente real y de sindicatos todavía no transformados en ministerios receptores de partidas estatales millonarias para acallar su voz - los mismos que dicen que todavía no se dan las condiciones para una huelga general, son los que acertadamente denomina como "sindicatos de moqueta" el Sr. Manolo Caamaño, portavoz y secretario general del CUT (Central Unitaria de Traballadores) - una manifestación en contra de esto que se ha dado en llamar crisis y que algunos calificamos como consecuencia natural e inevitable de un sistema capitalista. Pues bien, acudió a la concentración un grupo de personas que prácticamente cabía en un autocar. También hace pocas fechas se ha hecho un llamamiento para protestar por el mal estado del campo de fútbol en el que juega el equipo local y para exigir su mejora. Se habría necesitado una nutrida flota de autobuses para transportar a los que respondieron a esta cita.

"Si no somos estúpidos nos comportamos como tales que para el caso viene a ser lo mismo."

¿Cómo se puede calificar a una sociedad que se moviliza de tal modo por unas instalaciones para jugar al balompié y le da pereza, o tal vez directamente siente desinterés, en expresar su rechazo e indignación por la miseria material que nos atenaza a la mayoría de los ciudadanos, a los que conformamos el proletariado y a pequeños empresarios?. Digo pobreza en lo que a bienes tangibles se refiere porque de la moral, hace mucho que somos víctima por nuestra cobardía y por no haber sido capaces de sacudirnos el yugo que otros hombres nos han uncido. Y vaya por delante tanto mi respeto a reivindicaciones de ámbito deportivo, como mi desprecio a que éstas se antepongan o tengan más apoyo que las sociales y en las que están en juego unas condiciones de vida adecuadas a las que debería de tener derecho todo ser humano por el simple hecho de serlo, con independencia de su raza, sexo, edad, nacionalidad o posición económica.

Y si no somos estúpidos nos comportamos como tales que para el caso viene a ser lo mismo. Nos dicen que tengamos paciencia, que están haciendo todo lo posible y probablemente, cuando muchos hayan perdido su trabajo, la casa, el coche, quién sabe si hasta la familia, que ya se sabe eso de que "cuando la pobreza entra por la puerta el amor sale por la ventana" y en algún caso incluso la libertad - explíquele Vd. a un padre de familia con tres hijos que vivan con 420 euros al mes de ayuda familiar y que no le ronde la idea de robar - llegados a ese punto tal vez todo vuelva a su cauce y poco a poco, la gente se vaya recuperando y por lo tanto, entrampando e hipotecando su vida de nuevo para rescatar los bienes que perdió. Y así es el proceso, el hombre es una marioneta al servicio de un Sistema que sabe cuándo cortar y cuándo anudar los hilos que lo hacen bailar a su son y ese hombre estúpido y que ha perdido la capacidad de reaccionar, esa marioneta con la voluntad adormecida, la dignidad vendida y la rebeldía domesticada, es y seguirá siendo un muñeco articulado y a merced de aquellos que lo manipulan. Siempre pusilánime y apocado, siempre temeroso, siempre callado, siempre resignado, siempre imbécil... excepto a la hora del partido de fútbol. ¡Qué orgulloso debe de estar el Sr. Botín y todos los "botines" que en esta Sociedad son, de la timorata condición de sus borregos!.

Guerra entre pirates

Mentre el fons marí s'esgota, l'exèrcit espanyol envia tropes per a protegir els empresaris acostumats a robar peix sense problema

Narcís Garcia*

Des de que es van començar a construir vaixells-fàbrica i càmeres d'ultracongelat pels pescadors d'alta mar, que ha fet un gran salt la indústria pesquera de l'Estat Espanyol, esdevenint aquest tradicional imperi un dels principals països pesquers del món, és a dir, un dels principals pirates de l'ecosistema. Per esmentar els principals grups empresarials que a Espanya conformen un grup de poder determinant de la política internacional de l'Estat, podem dir que entre PESCANOVA, FREIREMAR, AMASUA, IBÉRICO DE CONGELADOS, PEREIRA, BANCHIO, JEALSA RIANXEIRA, CALVO, FRINSA DEL NORTE, GARAVILLA i pocs més, es mengen bona part dels oceans de tot el món amb els seus 800 vaixells d'intervenció internacional, apart dels 16.000 que segueixen netejant les nostres costes.

Cada any aquestes poques empreses extreuen més de mig milió de tones de peix (500.000.000 Kg), en un negoci que ja mou 34.000 milions d'euros anuals.

Els principals col•lectius immigrants que des de fa un parell de dècades veiem venir de l'Àfrica cap a les nostres terres, ens expliquen que a casa seva no hi ha feina, i a les seves costes s'ha acabat la pesca. El peix no arriba a la costa perquè l'Estat Espanyol ja fa temps que va establir "acords" amb governs com el del Marroc, Algèria, Senegal, Nigèria o Gàmbia, segons els quals els vaixells pirata de capital espanyol poden fer el què els plagui i sense restricció a les seves aigües.

Però fins i tot a les costes africanes s'està acabant ja el peix pels grans vaixells, i han de recórrer a les últimes grans reserves del món, situades principalment a l'oceà índic.

Les costes de Somàlia veuen passar cada dia per les seves costes de l'oceà índic els vaixells dels països rics carregats de tota mena de recursos naturals, aconseguits després de colonitzacions, guerres, i cops d'estat teledirigits. A la mateixa Somàlia els països de l'OTAN hi van estar introduint armament per alimentar la guerra contra el comunisme del país veí, Etiòpia. Desapareguda la influència econòmica i militar de l'URSS a la zona, Somàlia es troba encara en guerra i amb milícies armades fins les dents.

Sigui quina sigui l'oposició, el capital necessita recórrer a la força de la violència per a seguir robant arreu, i des de fa uns mesos que la premsa ens ha preparat per a justificar-se la intervenció militar directa de l'Exèrcit Espanyol.

Resulta que diversos soldats i guerrillers de Somàlia han decidit "robar al ladrón" assaltant els vaixells del Nord, i ara els exèrcits més interessats (França i Espanya) corren per a protegir els interessos que ja sabem.

Companys, companyes; encara que vingui de l'Oceà Índic, tots els peixos arriben cada vegada més petits. Amb això vull llançar un missatge alhora pacifista i naturista: PASSA DE LA CARN!

*Afiliat a la CNT-AIT de Figueres.

Especial

Manifestación de CNT contra la crisis, sus responsables y sus consecuencias

A pesar del frío, la intensa lluvia y del prolífico día de movilizaciones que hubo el sábado 28 de Marzo en Madrid, alrededor de 2.500 personas marcharon en manifestación de Atocha a Sol convocadas por CNT.

CNT-AIT Madrid

Llamaron a la defensa obrera, frente a los ataques que está sufriendo la clase trabajadora (EREs, despidos, paro, miedo…) por parte del capitalismo y el estado, a cuenta de la crisis económica.

A las 18.15h daba comienzo la manifestación con una pancarta en la que se podía leer "Contra la crisis del capital: organización y lucha". Tras ella, entre banderas rojinegras se podían leer multitud de pancartas con diversos mensajes: "Ante la crisis: la revolución. ¡Organízate y lucha!", "Crisis económica: si nos dividimos ellos ganan. Es nuestro momento, secciones sindicales", "Culpables: BBVA, Telefónica, Repsol, Santander, Macdonald´s…", "Iguales en la crisis, iguales en la lucha", "A la mierda la crisis" y "ABC despide a 238 trabajadores" portada por un nutrido grupo trabajadores de ABC. La pancarta de cabecera fue sustituida a mitad del recorrido, por una de enormes dimensiones con un dibujo de trabajadores/as en actitud de lucha donde se leía "No hay tregua".

Las consignas más coreadas, durante el transcurso de la marcha, fueron "La crisis que la paguen los capitalistas", "frente al paro, lucha obrera", "obrero despedido, patrón colgao", "obrero si no luchas, nadie te escucha", "Hace falta una huelga general", "Unión, acción, Autogestión", "Muerte al Estado, viva la anarquía"…

La manifestación discurrió sin incidentes llegando a la puerta del Sol hacia las 19.30h donde, en una intensa lluvia, comenzaron los oradores a intervenir. Primeramente hablaron unos compañeros de la sección sindical de CNT-Jaén en la empresa Séneca - EDM explicando la huelga que están llevando a cabo por la actitud explotadora de los empresarios en muchos frentes. Dijeron cosas como: "poco a poco, con el ejemplo diario y el buen hacer, la plantilla ha respaldando a la CNT, única organización sindical que ha plantado cara, tanto a la dirección, como al comité de empresa, cómplice en todo momento de la situación". Acabaron animando a tomar las riendas de nuestra vida constituyendo secciones sindicales en los tajos para acabar con la injusticia.

Seguidamente intervino José Manuel Sanz, compañero del Sindicato asturiano de Candás, que destapó a la perfección la hipocresía del sistema capitalista y el Estado, criticando duramente a bancos, Estado y patronal. "Ellos nunca están en crisis, y nosotros siempre lo estamos. Esto es la explotación de toda la vida. A la mierda la crisis", afirmó el orador, que destacó la vigencia de la sociedad de clases, aunque nos quieran inculcar lo contrario, y lamentó la desunión del proletariado, de cuyos responsables señaló a "los Partidos Políticos que han querido ser de clase obrera, la mayoría de los sindicatos que han jugado a burocratizarse, conseguir liberados y participar en la gestión de las empresas". Afirmó que "es hora de que el proletariado se reorganice". No dejó de acordarse de las personas presas, ni de criticar la triste labor que hacen las fuerzas represivas, en muchos casos "hijos de obreros que para garantizarse garbanzos de por vida se veden a la clase enemiga".

"vamos a acabar con tanta pobreza y miseria, vamos a acabar con los sinvergüenzas que la generan y vamos a construir un mundo más justo"

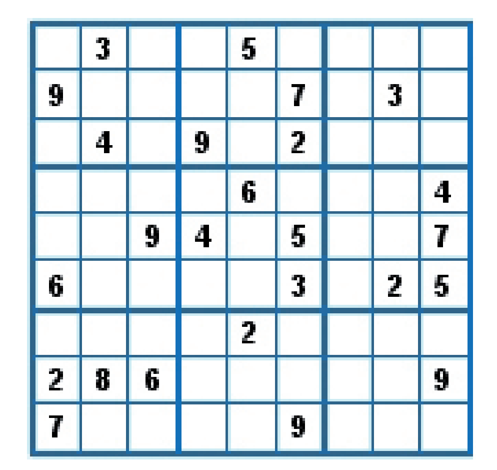
Posteriormente, Daniel, Secretario General de la Federación Local de Madrid recordó que hacía pocas horas se había producido una movilización antifascista en Vallecas con motivo de un acto que los nazis habían organizado en este barrio legalizado por delegación de gobierno. Criticó a la policía que defendió a los neo-nazis en todo momento, golpeando e hiriendo a decenas de antifascistas que fueron a defender los barrios obreros de las bandas fascistas. Muchos de ellos, recordó, compañeros de CNT. Informó, así mismo, de las detenciones que habían tenido lugar (cerca de una decena, todas de antifascistas) y la brutalidad de las cargas policiales. Mostró sus solidaridad con las victimas de está represión afirmando que "CNT siempre estará con ellos".

Luego, dio paso, a Viki, compañero anarcosindicalista de Lebrija, quien explicó como un pueblo se levantó, junto a la CNT, para denunciar los trapicheos del ayuntamiento, criticar el paro y la precariedad que se vive en la localidad. Narró como convocaron una huelga general, secundada por todo un pueblo, y criticada por IU, PSOE, CCOO y UGT, que intentaron frenarla de mil maneras, sin conseguirlo. Afirmó que en Lebrija "se ha puesto en práctica con éxito todo el discurso anarcosindicalista". Hemos demostrado que frente a las demás organizaciones, que dicen representar al pueblo, cuando en realidad van contra él, para que se enriquezcan unos pocos, la CNT es honesta, honrada y justa". Declaró "vamos a acabar con tanta pobreza y miseria, vamos a acabar con los sinvergüenzas que la generan y vamos a construir un mundo más justo".

Para finalizar intervino el compañero madrileño José Luis Velasco, que dijo: "nos venden las crisis como algo natural, casi religioso, sin responsables". Señaló como culpables de la crisis "a los bancos, los militares, la iglesia, los partidos políticos y las burocracias sindicales". "La avaricia de los que poseen todo, frente a los que no tienen nada. De los explotadores frente a los explotados. Las guerras por intereses económicos. Esas son las causas de las crisis". Terminó el mitin asegurando que "la emancipación de los trabajadores será de los trabajadores mismos, o no será".

A las 20h, se disolvía la manifestación, entre cánticos y consignas libertarias.

¡Sudoku!

	3			5				
9					7		3	
	4		9		2			
				6				4
		9	4		5			7
6					3		2	5
				2				
2	8	6						9
7					9			

Nivel de dificultad:
Experto

¿Cómo funciona esto?

1. Un número sólo puede aparecer una vez en cada fila.
2. Un número sólo puede aparecer una vez en cada columna.
3. Un número sólo puede aparecer una vez en cada región.

¡Clickina!

www.runtimecomics.com · POR RUNTIME-ERROR

